

Sygn. akt I C 3381/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Zaporowska

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Bank S. A. z siedzibą we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej A. K. na rzecz powoda (...) Bank S. A. z siedzibą we W. kwotę 6 833,38 zł (sześć tysięcy osiemset trzydzieści trzy 38/100), którą rozkłada na 36 rat: pierwszych 35 w wysokości 190 zł oraz ostatnie 36 w wysokości 183,38 zł, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca począwszy od grudnia 2017 r.;

II w pozostałym zakresie oddała powództwo;

III nie obciąża pozwanej kosztami procesu.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 3381/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedziba we W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. K. kwoty 6833,38 zł wraz z odsetkami:

- umownymi od kwoty 6190,97 zł wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nieprzekraczającymi wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 28 czerwca 2017r. do dnia zapłaty

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 487,78 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje roszczenie wskazał, iż łączyła go z pozwaną umowa nr (...) z dnia 10 sierpnia 2015r., na podstawie której powód przekazał pozwanej środki, które zobowiązała się zwrócić w miesięcznych ratach. Pomimo upływu terminu spłaty pozwana nie zwróciła powodowi należnej mu kwoty. Na zadłużenie składają się kwoty: 6190,97 zł tytułem kapitału, 487,78 zł tytułem odsetek umownych i karnych, 146,83 zł tytułem kosztów monitów i upomnień oraz 7,80 zł tytułem opłaty za pakiet usług bankowych.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 16 sierpnia 2017r. w sprawie o sygn. I Nc 1090/17 Sąd Rejonowy w Olsztynie nakazał pozwanej, aby w terminie dwóch tygodni zapłaciła na rzecz powoda kwotę dochodząca pozwem.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty uznała powództwo co do zasady. Jednocześnie wniosła o rozłożenie spłaty należności na raty.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana podała, że straciła pracę a otrzymywana emerytura nie wystarcza na pokrycie długu w całości. Po opłaceniu świadczeń pozostaje jej kwota 50 zł miesięcznie.

Pismem z dnia 30 października 2017r. powód poinformował o dokonaniu przez pozwaną w dniu 8 sierpnia 2017r. wpłaty w kwocie 200 zł, wobec czego powód cofnął powództwo w tym zakresie, jednocześnie podtrzymując żądanie co do kwoty 5990,97 zł tytułem kapitału, 487,78 zł tytułem odsetek i 154,63 zł tytułem kosztów monitów i upomnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana w dniu 10 sierpnia 2015r. zawarła z powodem Umowę o (...) nr (...), zgodnie z którą powód udzielił jej kwoty w wysokości 10989,19 zł. Ogół kosztów kredytu określony został na 3518,22 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 13401,49 zł. Spłata zobowiązania nastąpić miała w 48 comiesięcznych ratach, począwszy od września 2015r.

(dowód: umowa (...)).

W dniach od 17 września 2015r. do dnia 12 maja 2017r. pozwana dokonała częściowej spłaty swoich zobowiązań przelewając na rachunek powoda środki w łącznej kwocie 4798,22 zł.

(dowód: zestawienie wpłat k. 5 – 6, dowody wpłaty k. 24 - 29).

Następnie już w toku przedmiotowego procesu - w dniu 8 sierpnia 2017r. - pozwana dokonała na rzecz powoda kolejnej wpłaty w kwocie 200 zł.

(bezsporne).

Aktualnie jedyny dochód pozwanej stanowi świadczenie emerytalne w wysokości 639,35 zł, z którego pozwana opłaca liczne zobowiązania finansowe. Po uregulowaniu wszystkich należności pozostaje jej kwota wysokości 50 zł.

(okoliczność niekwestionowana).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, albowiem ich prawdziwość nie była kwestionowana, a także ich walor dowodowy należało uznać za niewątpliwy. Ponadto podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia było uznanie przez pozwaną długu.

W niniejszej sprawie powód opierał swoje roszczenie na zapisach umowy łączącej go z pozwaną, na podstawie której pozwana zobowiązana była do zwrotu kwot pożyczki oraz całkowitych jej kosztów.

Odpowiedzialność pozwanej względem powoda wynika zatem z art. 3 ust. 1. ustawy o kredycie konsumenckim, z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U.2011.126.715), w której przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w zw. z art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Zdaniem Sądu powód należycie wykazał, że dochodzona kwota rzeczywiście mu przysługuje. Na poparcie swojego stanowiska powód przedłożył bowiem szereg dokumentów świadczących o zasadności swojego roszczenia. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego, pozwana do dnia wydania wyroku w sprawie nie zwróciła powodowi dochodzonych pozwem kwot kapitału, a także naliczonej przez powoda opłaty za udzielenie tejże pożyczki.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, w następstwie twierdzeń i dowodów złożonych przez powoda, to na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających brak istnienia wymagalnego roszczenia powoda. Zaniechanie możliwości obrony poprzez wskazywanie dowodów mających służyć uwolnieniu się od odpowiedzialności działa na niekorzyść pozwanego.

Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie i pismach procesowych doręczonych pozwanej w toku procesu.

W realiach przedmiotowej sprawy podkreślić należy, iż w toku procesu pozwana nie tylko nie podjęła aktywności w formie podważenia zasadności roszczenia powoda, ale co istotne przyznała okoliczność zawarcia z powodem umowy pożyczki, a także nie zakwestionowała ciężącego na niej obowiązku jej spłaty wobec dotychczasowego nieuregulowania wynikającego z niej zobowiązania. Podnieść ponadto należy, iż w toku procesu pozwana - uznając co do zasady żądanie powoda - dokonała wpłaty tytułem spłaty zadłużenia w kwocie 200 zł.

Ustalając zatem, że pozwana nie zwróciła całych kwot wynikających z umowy pożyczki pieniężnej, obowiązek zwrotu zadłużenia nie budzi wątpliwości.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż powodowi należna jest dochodzona pozwem kwota w wysokości ustalonej po zmodyfikowaniu przez niego żądania. W toku procesu powód bowiem ograniczył żądanie o uiszczoną przez pozwaną kwotę 200 zł. Dlatego też w punkcie I orzeczenia zasądził na rzecz powoda kwotę 6833,38 zł.

Sąd postanowił rozłożyć zasądzone świadczenie na raty zgodnie z wnioskiem pozwanej, zasadami słuszności i na zasadzie art. 320 k.p.c. Zgodnie z rzeczonym przepisem, w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie mając również na względzie sytuację rodzinną pozwanej i wskazaną przez nią trudną sytuacją majątkową. Pozwana powołała się na okoliczność, że nie posiada wystarczających środków na jednorazową spłatę zadłużenia. Sąd uznał twierdzenia pozwanej za wiarygodne i przychylił się do jej wniosku.

Sąd postanowił zatem, że spłata winna nastąpić w 36 ratach, przy czym 35 pierwszych ustalił w wysokości po 190 zł, zaś ostatnią ratę określił w wysokości 183,38 zł płatnych do 15 dnia każdego miesiąca,.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w pkt I wyroku, zaś w punkcie II w pozostałym zakresie powództwo oddalił.

Orzeczenie o kosztach procesu oparto natomiast o przepis art. 102 kpc. Pozwana przegrała wprawdzie niniejszy proces, jednakże wskazana przez nią sytuacja materialna przemawiała za słusznością nieobciążania jej wygenerowanymi w związku z nim kosztami.

SSR Joanna Bieńkowska – Kolarz